ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatelů: **a) A. M.** a **b) A. M.**, oba zastoupeni JUDr. Janem Vočkou, advokátem, se sídlem Horní náměstí 12, Vsetín, proti odpůrci: **Obec Zděchov,** se sídlem Zděchov 175, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – obecně závazné vyhlášky č. 02/1993 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Zděchov ze dne 23. 12. 1993, a to v části II. Závazné regulativy, v článku 5, bod 6. Rekreace, cestovní ruch a zeleň,

takto:

I. Návrh navrhovatele b) **se odmítá**.

II. Návrh navrhovatelky a) **se zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci navrhovatelů, advokátovi JUDr. Janu Vočkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy v částce 7.320 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.
Obsah návrhu na zrušení části opatření obecné povahy

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 26. 10. 2011 doručen návrh navrhovatelů. Návrh byl dne 22. 12. 2012 upřesněn soudem ustanoveným advokátem tak, že požaduje zrušení opatření obecné povahy – obecně závazné vyhlášky č. 02/1993 o závazných částech

územního plánu sídelního útvaru Zděchov ze dne 23. 12. 1993, a to v části II. Závazné regulativy, v článku 5, bod 6. Rekreace, cestovní ruch a zeleň (dále též jen „vyhláška č. 02/1993“). V této části se mimo jiné uvádí následující: „*chatová osada Vlčnov – ve výhledu navržena ke zrušení (pro nejbližší období osázet celý areál hustou zelení*“, a dále: „*stávající stavby pro dočasné ubytování* [...] *ponechat bez vnějších stavebních změn ve stávajícím hmotovém objemu a výškové hladině.*“

[2] Navrhovatelé tvrdí, že uvedená vyhláška byla vydána v rozporu s článkem 11 odst. 1 Listiny základních práva a svobod. Jsou přesvědčeni, že napadená vyhláška č. 02/1993 znehodnotila majetek vlastníků rekreačních chat a omezila jejich užívání a zvelebování jejich majetku. Její přijetí obecním zastupitelstvem obce Zděchov (odpůrce) považují za prvek libovůle a za překročení mezí ústavně konformních postupů. Jejich majetku se napadená vyhláška dotýká v tom směru, že s ohledem na nemožnost stavebních úprav jim nebylo uděleno dodatečné stavební povolení ke stavbám na pozemku ve vlastnictví navrhovatelky a) a místo toho bylo rozhodnuto o jejich odstranění. Navrhovatelé se svým návrhem snaží výkonu rozhodnutí o odstranění staveb zabránit.

[3] Dále namítají, že stavební úřad vůbec nepřihlédl ke stanoviskům odboru životního prostředí Městského úřadu Vsetín (ze dne 27. 9. 2010 a 22. 11. 2010), z nichž vyplývá, že tento orgán nemá žádné připomínky k provedeným stavbám včetně oplocení. Závěrem svého návrhu navrhovatelé též citují schválené zadání pro vypracování nového územního plánu ze dne 20. 3. 2009, z něhož dovozují neexistenci společenského zájmu na trvání stavební uzávěry v této části obce.

[4] Navrhovatelé dále zaslali soudu řadu písemností, obsahujících nejrůznější tvrzení a argumenty, které ovšem nejsou předmětem nyní posuzované věci (viz bod [30] níže).

II.
Vyjádření odpůrce

[5] Odpůrce ve svém vyjádření doručenému soudu dne 10. 1. 2012 uvedl, že výše uvedenou podmínkou, týkající se rekreace v dané oblasti, nejsou (a nikdy nebyla) dotčena vlastnická práva k nemovitostem v předmětném území, ani možnost jejich užívání. I přes výše uvedené totiž stále platí zákonná povinnost udržovat stavby v dobrém stavebním stavu. Odpůrce dále uvedl, že napadené opatření obecné povahy bylo řádně projednáno s dotčenými správními orgány. K návrhu územního plánu bylo vydáno stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování (Ministerstvo hospodářství České republiky), který posuzoval jak věcnou správnost řešení, tak zákonnost procesu pořizování územního plánu. Navrhovatelé tudíž dlouhodobě věděli o omezeních vyplývajících z územně plánovací dokumentace. K tomu odpůrce dodává, že navrhovatelé nikdy neřešili podmínky územního plánu návrhem na jeho změnu. Na základě výše uvedeného považuje odpůrce za podstatné v maximální možné míře zohlednit práva osob nabytá v dobré víře ostatních uživatelů územního plánu sídelního útvaru Zděchov tak, jak vyplývají z jeho schváleného územního plánu a právní jistotu vycházející z právního předpisu obce (vyhláška č. 02/1993), který platí již od roku 1993. Podle názoru odpůrce jde v tomto případě o použití pravé retroaktivity, která by neměla být v našem právu užívána.

III.
Postup Nejvyššího správního soudu

[6] Soud si k posouzení důvodnosti návrhu vyžádal územní plán obce Zděchov vydaný dne 24. 11. 1993, a to včetně související spisové dokumentace. Z předloženého spisu soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti. Navrhovatelka je vlastníkem stavby pro rodinnou rekreaci ev. č. 68 v chatové oblasti Vlčnov, zapsané v k. ú. Zděchov, a dalších nemovitostí v této oblasti, p. č. 1355/4, p. č. 1355/13, p. č. 4845/7. Stavbu pro rodinnou rekreaci užívají oba navrhovatelé k trvalému bydlení od roku 2006. V období od r. 1986 do 1998 byly na uvedených parcelách přistavěny kůlna (p. č.1355/13) a altán (p. č. 1355/4) a všechny tři uvedené parcely byly oploceny. V roce 2004 proběhly stavební úpravy na stavbě pro rodinnou rekreaci, v roce 2009 navrhovatelé požádali příslušný stavební úřad (Městský úřad Vsetín) o dodatečné stavební povolení. Stavební úřad jejich žádost zamítl s odůvodněním, že výše uvedené stavby jsou umístěny v rozporu s územně plánovací dokumentací, dále že chatová oblast Vlčnov je navržena ke zrušení z důvodu negativního estetického a hygienického působení v krajině a podle územního plánu sídelního útvaru Zděchov je v dané lokalitě zakázána nová výstavba. Z tohoto důvodu nařídil stavební úřad odstranění staveb, obsažených v žádosti o dodatečné stavební povolení. Na návrh města Vsetín je toto rozhodnutí v současnosti vymáháno na základě exekučních příkazů.

[7] Součástí podání navrhovatelů doručeného soudu dne 26. 10. 2011 byly kromě návrhu na zrušení vyhlášky č. 02/1993 rovněž další návrhy, které zdejší soud postoupil k vyřízení příslušným krajským soudům (viz usnesení ze dne 9. 11. 2011, čj. 1 Ao 6/2011-21), příp. odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. pro nedostatek své kompetence (viz usnesení ze dne 9. 11. 2011, čj. 1 Ao 6/2011-25).

[8] Jde-li o samotný návrh na zrušení vyhlášky č. 02/1993, z předloženého správního spisu, jakož i z tvrzení účastníků řízení vyplývá, že navrhovatelé požadují zrušení části územního plánu z roku 1993, tj. územně plánovací dokumentace staré bezmála 20 let. Soud v dané věci zohlednil, že věc navrhovatelů je obdobná případu vedenému soudem pod sp. zn. 1 Ao 1/2010. V právě uvedené věci předložil soud v roce 2010 Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy návrh na zrušení dílu 7. hlavy II. části III. zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s. (řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části), jíž je třeba ve věci ve znění účinném do 31. 12. 2011 (rozhodné znění) použít. Předseda senátu proto řízení o tomto návrhu usnesením ze dne 12. 1. 2012, čj. 1 Ao 6/2011-72 přerušil.

[9] Nálezem ze dne 24. 7. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 34/10, Ústavní soud návrh ve věci sp. zn. 1 Ao 1/2010 zamítl. V něm uvedl, že absence lhůty sama o sobě protiústavní není. Podporu pro tento závěr ÚS shledal ve třech důvodech: 1) v dřívější nemožnosti napadat územní plány před soudem, 2) ve změnách právních názorů soudů na to, zda územní plány přijaté za účinnosti stavebního zákona z roku 1976 jsou opatřeními obecné povahy, a na materiální a formální pojetí opatření obecné povahy, 3) ve skutečnosti, že kritizovaná absence lhůty k podání návrhu již byla zákonodárcem odstraněna (novela soudního řádu správního provedená zákonem č. 303/20011 Sb.).

[10] Předsedkyně senátu nato usnesením ze dne 8. 8. 2012, čj. 1 Ao 6/2011 – 143, podle § 48 odst. 5 s. ř. s. rozhodla, že se v řízení pokračuje. Nejvyšší správní soud vázán názorem Ústavního soudu přezkoumal napadené opatření obecné povahy bez ohledu na dobu, jež uplynula od jeho přijetí. Nejprve zkoumal podmínky řízení, následně pak důvodnost návrhu ve věci samé. Dospěl přitom k závěru, že návrh není důvodný.

IV.
Podmínky řízení

[11] Podmínkami řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a s. ř. s.), jsou zejména existence opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu (shodně např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008 – 34, všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Územní plán obce Zděchov, jehož část navrhovatelé napadají, byl vydán za účinnosti předchozího stavebního zákona, tj. zákona 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 1998 (dále jen „stavební zákon“) a předchozího obecního zřízení, tj. zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění účinném do 30. 11. 1995 (dále jen „obecní zřízení“).

[13] Pro vydání a schvalování územního plánu obce platily v době přijetí napadeného opatření obecné povahy § 16 až 28 stavebního zákona, přičemž závaznou část územního plánu obce vyhlašovalo zastupitelstvo obce obecně závaznou vyhláškou [§ 29 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 14 odst. 1 písm. i) obecního zřízení]. Územní plán obce Zděchov, který byl vydán formou obecně závazné vyhlášky, je třeba v souladu se závěry ÚS považovat za opatření obecné povahy [viz nález sp. zn. Pl. ÚS 14/07 ze dne 19. 11. 2008 (N 198/51 SbNU 409) a nález sp. zn. IV. ÚS 2239/07 ze dne 17. 3. 2009 (N 57/52 SbNU 267) všechna rozhodnutí ÚS dostupné na http://nalus.usoud.cz]. O vydání územního plánu sídelního útvaru obce Zděchov rozhodlo zastupitelstvo odpůrce na svém 38. zasedání konaném dne 24. 11. 1993 usnesením. Závazné části územního plánu byly v souladu s § 29 odst. 2, větou třetí stavebního zákona ve spojení s § 14 odst. 1 písm. i) obecního zřízení vyhlášeny veřejnou vyhláškou č. 02/1993, která byla podle § 16 odst. 3 obecního zřízení vyvěšena na úřední desce odpůrce dne 7. 12. 1993 a sejmuta dne 23. 12. 1993. V souladu s § 16 odst. 4 větou první *in fine* obecního zřízení nabyl územní plán účinnosti dne 23. 12. 1993. Napadený akt je tedy opatřením obecné povahy, které bylo řádně vydáno a je účinné. Tato podmínka řízení je splněna.

[14] Navrhovatelem v řízení o návrhu na zrušení územního plánu nebo jeho části může být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy zpravidla vlastník (spoluvlastník) pozemku nebo jiné nemovitosti, event. bytu, a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám). Nebude jím však osoba, jejíž právo k dispozici věcí nemá povahu práva absolutního, nýbrž toliko relativního, jako je nájemce, podnájemce, apod. (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 – 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, věc „*POLABÍ Vysoká*“, bod 36).

[15] Navrhovatelka vlastní nemovitosti specifikované v bodě [6] shora. Navrhovatel k výzvě soudu ze dne 9. 12. 2011 (viz usnesení čj. 1 Ao 6/2011-42) v doplnění návrhu pouze uvedl, že nemovitosti užívá společně s navrhovatelkou jako svou manželkou. Tyto skutečnosti jsou tedy v řízení mezi stranami nesporné již od počátku řízení. Tato skutečnost vyplývá též z evidence katastru nemovitostí na listu vlastnictví 455 pro kat. území Zděchov (založeno na č. l. 158 spisu NSS).

[16] Navrhovatel tedy není vlastník a nemá k nemovitostem ani žádné jiné věcné právo. Proto je osobou zjevně neoprávněnou k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Z tohoto důvodu soud návrh navrhovatele v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

[17] Dále byl soud oprávněn zabývat se pouze návrhem navrhovatelky. Navrhovatelka se domáhá zrušení části II. opatření obecné povahy - Závazné regulativy, v článku 5, bod 6. Rekreace, cestovní ruch a zeleň, která dopadá na nemovitosti specifikované v bodě [6] shora. Splněna je tak i podmínka formulace závěrečného návrhu a návrh navrhovatelky je projednatelný.

V.
Posouzení důvodnosti návrhu

[18] O návrhu soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání poté, co všichni účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili. Protože jde o řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části zahájené před 1. 1. 2012, na věc soud aplikoval soudní řád správní ve znění do 31. 12. 2011 (bod 9 čl. II zákona č. 303/2011 Sb.).

[19] V otázce meritorního přezkumu vychází ustálená judikatura NSS z pětistupňového algoritmu, vyjádřeného již v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 - 98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS. Tento algoritmus spočívá v pěti krocích, a to **1)** v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; **2)** v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); **3)** v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; **4)** v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium); **5)** v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace). Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již nezabývá.

[20] Ke krokům ad. 1) a ad. 2) soud uvádí následující. Jak již bylo uvedeno v bodě [13] shora pravomoc a působnost odpůrce vydat územní plán je zakotvena v § 16 až 28 a § 29 odst. 2 stavebního zákona a § 14 odst. 1 písm. i) obecního zřízení, oba v rozhodném znění. V daném případě postačí konstatovat, že odpůrce byl nadán pravomocí vydat územní plán obce Zděchov, a tento byl vydán v jeho zákonem vymezené působnosti. Navrhovatelka

ostatně otázku pravomoci a působnosti při přijímání územního plánu v návrhu nijak nezpochybňovala.

[21] Dále vzal soud v potaz to, že navrhovatelka považuje přijetí vyhlášky č. 02/1993, za projev libovůle odpůrce a tvrdí, že odpůrce překročil meze ústavně konformního postupu. Uvedené námitky navrhovatelka nijak blíže nespecifikuje, neuvádí, v čem konkrétně spatřuje libovůli při přijímání vyhlášky a jakým způsobem odpůrce překročil meze ústavně konformních postupů. Její námitky jsou tak zcela obecné. Naopak, z podání navrhovatelky a z předložených spisů je zřejmé, že navrhovatelka se ve skutečnosti snaží pouze vyhnout výkonu rozhodnutí o odstranění staveb, na které jí nebylo uděleno dodatečné stavební povolení s odkazem na stávající vyhlášku č. 02/1993, a tu považuje za nezákonnou, šikanózní apod. Samotný negativní názor navrhovatelky na vyhlášku č. 02/1993 však nelze považovat za relevantní tvrzení nezákonnosti postupu odpůrce.

[22] Ze správního spisu vyplývá, že Okresní úřad Vsetín, referát regionálního rozvoje (tehdy příslušný pořizovatel územně plánovací dokumentace podle § 16 stavebního zákona) předložil odpůrci dne 23. 11. 1993 ke schválení návrh územního plánu sídelního útvaru Zděchov (viz č. l. 69 spisu NSS, předávací protokol, s. 11). Součástí této dokumentace je také vyhodnocení připomínek uplatněných při projednání návrhu územního plánu orgánů, organizací i občanů (body 3. a 4. Návrhu) a dále návrh regulativů územního rozvoje – mezi nimi i napadený bod 6 Rekreace, cestovní ruch a zeleň, jakožto závazné části územního plánu (bod 5):

„6. Rekreace, cestovní ruch a zeleň

- chatová osada Vlčnov – ve výhledu navržena na zrušení (pro nejbližší období osázet celý areál hustou zelení)
- (...)

(...)

- stávající stavby pro dočasné ubytování (vyjma zařízení AMBRA, LUX) ponechat bez vnějších stavebních změn ve stávajícím hmotovém objemu a výškové hladině.“

[23] Obecní zastupitelstvo odpůrce schválilo závazné části dne 24. 11. 1993 usnesením v navržené podobě. Následně, dne 9. 12. 1993 vydalo vyhlášku č. 02/1993 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Zděchov. Nabytí účinnosti vyhlášky je stanoveno v souladu s § 16 odst. 4 věty první *in fine* obecního zřízení v části IV článku 2 vyhlášky ke dni 23. 12. 1993.

[24] Postup odpůrce zcela odpovídal tehdy platným právním předpisům. Procesní pochybení, který by mohla mít vliv na právní sféru navrhovatelky, soud v kontextu podaného návrhu neshledal.

[25] Navrhovatelka tvrdí, že vyhláška č. 02/1993 znehodnotila majetek vlastníků rekreačních chat a omezila jejich užívání a zvelebování jejich majetku. Odpůrce s tímto tvrzením nesouhlasí; uvádí, že i přes uvedenou podmínku stále platí povinnost udržovat stavby v dobrém stavebním stavu tak, aby nedocházelo k jejich znehodnocování nebo ohrožení jejich vzhledu.

[26] Navrhovatelka opět neuvedla, proč by měl být tento regulativ nesprávný či nezákonný a soud sám jej takovým neshledává. Hodlá-li se obec profilovat jako obec rezidenční (takovéto rozhodnutí v zásadě náleží jen občanům obce, resp. jejich voleným zastupitelům), je tento požadavek plně odůvodnitelný, zcela jasný a určitý. Soud se neztotožňuje ani s tvrzením navrhovatelky, že stanovením předmětných regulativů došlo k omezení využití jejích nemovitostí a snížení jejich hodnoty. Zde se soud plně ztotožňuje s argumentací odpůrce: napadené opatření obecné povahy neporušuje vlastnická práva majitelů nemovitostí v oblasti Vlčnov a naopak zachovává existující funkční využití tohoto území, jakož ani nemění či neruší již vydaná územní rozhodnutí v této oblasti. Pouze do budoucna stanoví nový způsob využití území a omezuje případný další rozvoj výstavby nad stanovené limity hmotového objemu a výškové hladiny.

[27] Napadená část územního plánu reguluje obecně celé území obce a konkrétně chatovou oblast Vlčnov. Nevztahuje se tak výlučně na navrhovatelku. Navrhovatelka namítá nesprávnost a nezákonnost vyhlášky č. 02/1993 teprve poté, kdy jí nebyly stavby na jejich pozemcích dodatečně povoleny (tj. v roce 2010), a to z důvodu, že nebyly postaveny v souladu s územně plánovací dokumentací (územním plánem). Tyto námitky proto soud opět považuje za účelové. Navrhovatelka se snaží tento stav obejít cestou zpochybnění vyhlášky č. 02/1993, a dále tvrzeními, že jiným stavebníkům v okolí byly obdobné stavby dodatečně povoleny. To však na věci nic nemění, neboť předmětem řízení je posouzení zákonnosti samotné vyhlášky č. 02/1993, resp. její příslušné části, nikoliv zákonnost či správnost postupu stavebního úřadu při vydávání dodatečných stavebních povolení. Proti postupu stavebního úřadu poskytuje právní řád navrhovatelce jiné formy ochrany, především žalobu proti rozhodnutím vydaným v řízení o dodatečné povolení stavby. Ze stejného důvodu nemůže mít pro věc žádný význam tvrzení navrhovatelky, že stavební úřad vůbec nepřihlédl ke stanoviskům odboru životního prostředí Městského úřadu Vsetín.

[28] Posledním, pátým krokem algoritmu je proporcionalita opatření obecné povahy. V projednávané věci je z předloženého správního spisu zřejmé, že navrhovatelka (ani nikdo další z řad občanů) nepodala ve fázi projednávání územně plánovací dokumentace žádné námitky, ač tak učinit mohla, a to podle výslovné dikce § 23 odst. 3, věta druhá stavebního zákona (viz č. l. 69 spisu NSS, bod 4 návrhu na přijetí územního plánu). Nepodáním námitek k otázce přiměřenosti zásahu do svého práva napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) se navrhovatelka sama zbavila možnosti, aby její připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem. Přezkum proporcionality nemůže provádět jako první na místo správního orgánu soud (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2011, čj. 6 Ao 5/2011 – 43, *Zásady územního rozvoje Zlínského kraje*, body 31-33, s odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010 – 116, *územní plán obce Moravany*, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS, bod 32).

[29] Pokud jde o tvrzení navrhovatelky, že podle zadání nového územního plánu již neexistuje společenský zájem na pokračování tzv. stavební uzávěry, soud konstatuje, že proces pořizování územně plánovací dokumentace je dynamický. Zadání územního plánu je pouze východiskem celého procesu, avšak stavební zákon nestanoví, že by výsledek tohoto procesu (tj. schválený územní plán) měl obsahově plně korespondovat s obsahem zadání (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010 – 169, bod 116,

územní plán obce Jesenice, publ. pod č. 2266/2011 Sb. NSS). Z předloženého spisu vyplývá, že nový územní plán nebyl dosud navržen ani schválen. Ani skutečnost, že zde již zadání nového územního plánu existuje, automaticky neruší platnost stávajícího územního plánu.

[30] Závěrem zdejší soud konstatuje, že další skutečnosti, námitky a tvrzení obsažené v návrhu a v početných písemných podáních nemohly být předmětem řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, neměly k němu žádný vztah a žádný vliv na jeho výsledek. Jednalo se především o průběh jednotlivých územních a stavebních řízení, o námitky týkající se šikanózního jednání ze strany exekutorů i odpůrce, či námitky vztahující se k stavbám a pozemkům jiných subjektů. Soud tyto skutečnosti sice vzal v potaz při posuzování aktivní procesní legitimace navrhovatelky, neboť určitým způsobem dokreslovaly její situaci a dotčení její právní sféry, nicméně se jimi nemohl zabývat věcně. Předmětem tohoto řízení byl jen přezkum napadené části platného územního plánu sídelního útvaru Zděchov, nic jiného.

VI.
Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na vše shora uvedené soud návrh navrhovatelky na zrušení části opatření obecné povahy zamítl na základě § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 101d odst. 5 s. ř. s., dle něhož nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů.

[32] Oběma navrhovatelům byl pro řízení o návrhu ustanoven advokát (č. l. 36). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud ustanovenému zástupci přiznal dle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) odměnu 2 x 2.100 Kč, za dva společné úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění návrhu podle § 101a s. ř. s.) při zastupování dvou osob, tj. 8.400 Kč, sníženou o 20 %, tedy 6.720 Kč (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu) a 2 x 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 600 Kč. Advokát není plátcem DPH (viz č. l. 75). Celkem tedy zástupci náleží odměna ve výši 7.320 Kč a bude vyplacena z účtu soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu